

telse under sin nuværende Bisp — en Beslutning, som hans Husstands Lidenhed og Renterne af en lille Privatformue havde sat ham i Stand til at gennemføre uden større Selvfornægtelse.

Lidt Balsam for sit Saar tog han dog imod, da han for et Par Aar siden lod sig udnævne til Provst — eller „Amtsprovst“, som han haardnakket fordrede sig kaldt af sine Sognebørn. I denne Stilling fik hans opsparede Handlekraft en passende Tumbleplads, og hans Selvfølelse tog her Oprejsning for alle lidte Krænkelser. Han levede og aandede fra den Dag i gamle Reskripter og Lovparagrafer, udarbejdede med lidenskabelig Omhu arkelange Forestillinger til Stiftsøvrighed og Amtsraad, tilstillede ved enhver Lejlighed de ham undergivne Præster vidtløftige Forespørgsler og var i Særdeleshed en Skræk for Provstiets Skolelærere, hvem han forfulgte med en Uendelighed af Indberetningslister og Skemaer, hvis Udfyldelse blev dem paalagt med Tilhold om den punktligste Nøjagtighed.

Det var da ogsaa med alle disse organisatoriske Foranstaltninger, at han nu ved Tebordet underholdt sin Kapellan, idet han lod forstaa, at naar han allerede nu havde søgt Medhjælp til sin kirkelige Gerning her i Sognet, var det hovedsagelig for med des større Kraft at kunne vie sig til disse mere ledende Op-gaver.

Kapellan Hansted forholdt sig bestandig tavs. Han sad stille og hørte paa sin foresatte, mens han i Tanker smuldrede sit Brød paa Dugen uden at nyde noget. Alligevel gjorde han slet ikke Indtryk af at befinde sig ilde her. Tvertimod var der et eget Udtryk af Glæde og Taknemlighed i hans lyse, barnemilde Øjne, naar han nu og da løftede Blikket og lod det glide rundt i Stuen for tilsidst at lade det netop strejfe Husets Datter, der stod bag den dampende Selvkoger i Færd med at tilberede Teen.

Frøken Ragnhild Tønnesen var — ligesom Faderen — en statelig Skikkelse og i det hele dennes udtrykte Billede. Hun havde de samme store, udtryksfulde Øjne — kun en Kende lysere —, den samme sydlandsk formede Næse og yppige Mund. Men hendes Figur var slank, næsten indtil Magerhed, og ikke heller havde hun arvet Provst Tønnesens sunde, mørkladne Ansigts-